

for hele Forstsvænet, udtaler en saadan Sætning, hvorved han paa en Maade giver Skoveierne Anvisning paa at foretage Noget, som ganske vist vil være til stor Skade for Skovene i det Hele taget, og som — det tør jeg sige med temmelig stor Sikkerhed — er fuldstændigt i Strid med Aanden og Meningen i den nu bestaaende Skovlovgivning. Det er uheldigt at give en saadan Anvisning, om den end mulig kan tjene til Styrke for saadanne Forandringer, som man i og for sig anseer for heldige i den nu bestaaende Skovlovgivning. — Jeg troer altsaa, at man ikke har nogen Sikkerhed for, at ikke ogsaa de Skove villes forsvinde, som staae paa daarlige Jorder. Men har man da en større Sikkerhed for, at der vil fremkomme nye Skove paa Strækninger, som man kunde ønske beplantede med Skov? Hvad skal fremkalde saadanne nye Skovstrækninger ved Hjælp af private Midler? Det skal Bestemmelsen i § 6 om, at Vedkommende kan vente fritagelse for Skatter og Afgifter, at sige, naar Jorden kun er taxeret til Taxt 3 eller derunder. Men disse Jorder ere af saa ringe Bestaafenhed, der udfordres et saa stort Areal af dem til en Tønde Hartkorn, at jeg tør sige, at den Vettelse, som der efter § 6 er Spørgsmaal om at tilsige dem, vil være forsvindende, og kun vil forslaae lidt til at veie op imod de store, ideligt tilbagevendende Udgifter, som ere forbundne med Skovplantning netop paa saadanne Egne, hvorom der her er Tale, idet Opvægten trives saa langsomt, at der kan hengaae mange Aar, maatte flere Generationer, inden der bliver Spørgsmaal om at faae noget Udbytte af en saadan Skov. Jeg tør sige, at navnlig den sidste Betragtning, at Skovplantning paa saadanne magre Jorder i en Række af Aar kun fører til Udgifter og atter Udgifter, medens Indtægten er uvis og fjern, vil medføre, at det vil vise sig at være en Illusion, naar man troer at kunne fremkalde nogen ivrig Bestræbelse fra Privates Side for at plante Skov paa de Strækninger, hvorom der her er Tale. Vil man virkelig kraftigt fremkalde nye Skovplantninger paa saadanne Steder, hvor man fornemmelig kunde ønske dem, maa der ganske andre Midler til. — Det Viemed, man altsaa skulde have med Loven, de Forudsætninger,

hvorfra den gaaer ud, troer jeg saaledes ikke vilde holde Stik. Naar man vil bevirke, at Skovene blive staaende paa de Jorder, der ere mindre stikfede til Agerbrug, maa man træffe Bestemmelser i den Retning, og naar man vil fremkalde nye Skovplantninger paa Steder, hvor de ikke nu findes, men hvor de ere i høj Grad ønskelige, maa man indrette Loven derefter, hvad enten man betinger Tilladelsen til at rydde Skov paa de saakaldte Hvedejorder af, at der andetsteds paa daarlige Jorder bliver tilplantet et tilsvarende Areal af Skov, og vel at mærke saaledes, at Skoven virkelig er kommen i en saadan Opvæxt, at den nogenlunde kan kaldes en Skov, eller man ved at give Frihed til at rydde Skovene til Gjengjæld derfor skaffer sig de fornødne Pengemidler, hvormed man paa en kraftig Maade kan fremkalde ny Skov. Lovforslaget er imidlertid ikke gaaet den Vej, og det vil efter min Overbeviisning medføre stor Fare for, at det, som har været tilsigtet derved, ikke vil naaes. Jeg kan altsaa ikke see rettere, end at Lovforslaget er forfæilet, og jeg agter derfor for mit Vedkommende at stemme mod det.

Indenrigsministeren: Den ærede sidste Taler fremkom med flere Øtringer, som nøde mig til strax at tage Ordet, for at ikke muligvis hans urigtige Paastande skulde efterlade noget Indtryk i Salen. Jeg bøier mig dybt for det ærede Medlems Evne til at forstaae og fortolke Lovgivningsbestemmelser, men jeg maa gjøre ham opmærksom paa, at det i sliche Spørgsmaal meget lidt kommer an paa, hvorledes „Forstsvænet“, som han udtrykte sig, — han meente formodentlig de af Regjeringen beskikkede Tilhøysmænd — opfatter de nu gjældende Lovgivningsbestemmelser; at det ligeledes meget lidt kommer an paa, hvorledes jeg opfatter dem, og hvilken Mening jeg udtaler om dem — det vil i alt Fald kun have Betydning, forsaavidt der gjenem mig kan foranlediges Tiltale imod Vedkommende —, men det Afgjørende, som det forekommer mig, det ærede Medlem slet ikke berørte, er den Maade, hvorpaa Domstolene have fortolket og vilde fortolke disse Bestemmelser. Lige siden Forordningen af 1805 er